Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w radzie państwa reprezentowanych.

Zeszyt XXXI. — Wydany i rozesłany dnia 4 czerwca 1873.

90.

Ustawa z dnia 2 maja 1873,

o sprzedawaniu mięsa i skór ze zwierząt zdrowych danych na rzeź w niebezpieczeństwie zarazy

Za zgodą obu izb rady państwa postanowiłem i stanowię co następuje:

§. 1.

Mięso zwierząt rogatych, zdrowych albo podejrzanych o księgosusz, danych na rzeź w obrębie, w którym ustawa z dnia 29 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 118) obowiązuje, w miejscu zarazą dotkniętem lub w okręgu pogranicznym zarazy, jeżeli po zabiciu okaże się zdrowem, t. j. wolnem od wszelkiej choroby, która według istniejących przepisów wyłącza mięso od konsumcyi, może być z zachowaniem należytej ostrożności albo tam, gdzie rzeź była, spożyte, albo do miejsc większej konsumcyi na sprzedaż wywiezione.

To samo odnosi się do owiec i kóz.

§. 2.

Skóry takich zwierząt (§. 1), jeżeli zostały niezwłocznie poddane desinfekcyi przez namoczenie ich w ługu wapiennym, mogą być rozwożone pod dozorem, w celu natychmiastowego przekształcenia onychże w garbarniach.

§. 3.

W miejscach stosownych wchodu bydła wzdłuż granicy rosyjskiej i mołdawskiej mogą być zakładane rzezalnie, służące tak do bicia rogacizny, owiec i kóz, bez dalszej kwarantany, jeżeli po śledzeniu najmniej przez sześć godzin i podczas karmienia, okażą się zdrowemi, jakoteż do sprzedawania mięsa bydląt, które i po zarznięciu zdrowemi się okażą, czy to w miejscu rzezi, czyli też do miejsc większej konsumcyi; pod warunkiem, aby rzezalnie takie zostawały pod bezpośrednim nadzorem władzy administracyjnej a względnie weterynarza rządowego.

Ze skórami zwierząt takich można postąpić podług §. 2 niniejszej ustawy.

Do produktów surowych, z tychże zwierząt otrzymanych, będą zresztą stosowane przepisy ustawy z dnia 29 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 118).

§. 4.

Dochód z sprzedaży produktów surowych, w myśl tej ustawy otrzymanych, przechodz w ręce rządu, jeżeli podług ustawy z dnia 29 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 118) właścicielowi należy się wynagrodzenie; we wszystkich innych przypadkach sprzedaje się na niebezpieczeństwo i na rachunek właściciela a wtedy upada wszelkie roszczenie do wynagrodzenia rządowego.

§. 5.

Ostrożności szczególne, które należy zachowywać przy rzezi bydła, tudzież przewozie i sprzedaży mięsa i skór, będą przepisane w drodze rozporządzenia.

O nadejściu takich transportów trzeba we właściwym czasie zawiadomić władze tego miejsca do którego są przeznaczone.

§. 6.

Ustawa niniejsza wchodzi w moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

§. 7.

Wykonanie ustawy niniejszej porucza się ministrom spraw wewnętrznych, handlui rolnictwa.

Wieden, dnia 2 maja 1873.

Franciszek Józef r. w.

Auersperg r. w. **Lasser** r. w. **Banhans** r. w. **Chlumecky** r. w.

91.

Rozporządzenie ministrów spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa z dnia 14 maja 1873,

tyczące się wykonania ustawy z dnia 2 maja o sprzedawaniu mięsa i skór ze zwierząt zdrowych, danych na rzeź w niebezpieczeństwie zarazy.

Do wykonania ustawy z dnia 2 maja 1873 (Dz. u. p. Nr. 90) o sprzedawaniu mięsa i skór ze zwierząt zdrowych, danych na rzeź w niebezpieczeństwie zarazy, wydają się następujące przepisy:

§. 1.

Pozwolenie wysłania do miejsc większej konsumcyi mięsa, które stósownie do §. 1 ustawy może być spożyte, udziela władza administracyjna powiatowa, na wniosek komisyi zarazowej, urzędującej w miejscu zarazą dotkniętem lub w okręgu pogranicznym zarazy.

Jeżeli jednak bydło dane na rzeź, znajdowało się w oborze zarazą dotkniętej, pozwolenie to może być udzielone tylko wtedy, gdy spożycie otrzymanego mięsa jest niemożebnem w miejscu zarazą dotkniętem.

Komisya zarazowa jest odpowiedzialna za dokładne badanie zwierząt przed rzezią i po rzezi, jakoteż za to, aby wywożone było tylko mięso zwierząt, okazujących się zdrowemi t. j. wolnemi od wszelkiej choroby, która według istniejących przepisów nie pozwala

spożywać mięsa, a nakoniec, za dokładność świadectwa dla transportu wydanego (§. 9, lit. *i*).

Też same przepisy odnoszą się do zakładów kwarantany, jeżeli w nich wybuchnie księgosusz, a władza administracyjna krajowa, celem szybkiego przeszkodzenia rozwijaniu się zarazy w zakładzie, pozwoli dać na rzeź bydło o zarazę podejrzane.

§. 2.

Skóry ze zwierząt danych na rzeź w miejscu zarazą dotkniętem, a które po zarznięciu okażą się zdrowemi, oczyszcza się, mocząc je przez 24 godzin w ługu wapiennym (na wiadro wody bierze się 2 funty niegaszonego wapna).

Tam, gdzie skór niemożna wywieść do garbarni, ażeby je niezwłocznie przekształcono, oczyszcza się takowe, suszy i zachowuje podług przepisu o wykonaniu §. 23 ustawy o księgosuszu z dnia 29 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 118).

Oprócz mięsa i skór, poddanych desinfekcyi, żadne inne części zwierząt podejrzanych, chociażby po zarznięciu okazały się zdrowemi, nie mogą być wysyłane; należy je zakopać lub zniszczyć.

§. 3.

Koncesyą na zakładanie rzezalni w stosownych miejscach wchodowych wzdłuż granicy rosyjskiej i mołdawskiej, przeznaczonych do tego, ażeby w nich, bez poprzedniczej kwarantany, zarzynać bydło rogate, owce i kozy dla sprzedania mięsa, i pozwolenie do utrzymywania tych zakładów, będą udzielały władze administracyjne krajowe, galicyjska i bukowińska.

Te miejsca wchodowe będą uważane za stósowne do zakładania w nich rzezalni, w których odbywa się regularne postępowanie cłowe.

§. 4.

Co do zakładania i utrzymywania rzezalni takich, należy mieć na względzie, oprócz innych przepisów, w trzeciej części ustawy przemysłowej o utrzymywaniu zakładów, zawartych, co następuje:

a) Jeżeli rzezalnia zakłada się w tym celu, ażeby mięso w niej otrzymane wysyłać do miejsc większej konsumcyi, nie powinna być oddalona więcej niż cztery mile od tej stacyi kolei żelaznej, z której można przewozić bezpośrednio aż do miejsca przeznaczenia;

b) rzezalnia powinna leżeć w pobliżu miejsca, w którem bydło przechodzi przez granicę.

W żadnym razie nie powinna leżeć bezpośrednio przy zakładzie kwarantany, stada zaś nie powinny przechodzić przez żadną osadę aż do lokalu rzezalni.

c) Od miejsca, którem bydło wchodzi z zagranicy, aż do rzezalni, powinna być zrobiona osobna droga, którą nie może chodzić żadne bydło, ani krajowe, ani to, które pędzi się do zakładu kwarantany i która nie powinna przechodzić w pobliżu tego ostatniego zakładu.

Droga ta ma być zrobiona na koszt przedsiębiorcy rzezalni.

d) Miejsce, przeznaczone do śledzenia bydła przed rzezią, powinno leżeć tuż przy rzezalni, powinno być tak obszerne, aby bydło mogło się pomieścić, powinno mieć przedziały dla rogacizny, owiec i kóz i być ogrodzone, jakoteż zaopatrzone w przy-

rządy do karmienia i pojenia zwierząt. Oddzielną część tego miejsca urządzić należy do śledzenia tych zwierząt, które już przy pierwszych oględzinach (§. 6, lit. *c*) okazały się podejrzanemi o chorobę;

e) miejsce do grzebania ścierwa ze zwierząt, które okazały się choremi i zostały ubite, tudzież odpadków, powinno być tak położone, ażeby nie mogło szkodzić ani stadom stojącym w zakładzie kwarantany, ani bydłu krajowemu osad najbliższych, ani też bydłu rzeźnemu wziętemu pod obserwacyą;

f) położenie i wewnętrzne urządzenie rzezalni powinno w zupełności odpowiadać wymaganiom policyi zdrowotnej i weterynarskiej. Należy zatem mieć na uwadze, ażeby przypływ wody był dostateczny, ażeby pomyje i odpadki odchodziły porządnie, nie do wód w których poją bydło kwarantanę odbywające albo krajowe, ażeby lokalności mogły być dokładnie czyszczone i od cząstek zaraźliwych uwolnione, jakoteż dołożyć starania, ażeby były osobne lokale na rzeź zwierząt podejrzanych;

g) rzezalnie będą zostawały pod bezpośrednim nadzorem władzy administracyjnej powiatowej.

Dla każdej rzezalni będzie ustanowiony weterynarz rządowy, któremu ma być poruczony nadzór policyi pod względem zdrowotnym i weterynarskim nad tym zakładem, jakoteż nad bydłem przyprowadzonem do obserwacyi i na rzeź;

h) dozorców potrzebnych do czuwania nad bydłem w miejscach obserwacyi mianuje władza administracyjna powiatowa.

§. 5.

Do udzielania koncesyi wymagane będą następujące warunki:

a) oprócz warunków ogólnych, do trudnienia się przemysłem samodzielnie, ustawą przemysłową, przepisanych, potrzeba dla uzyskania koncesyi być godnym zaufania i nieskazitelnym;

b) trzeba przedstawić plan topograficzny całego zakładu (rzezalni, miejsca do obserwacyi, miejsca do grzebania ścierwa, jakoteż dróg od granicy do zakładu prowadzących), tudzież plan szczegółowy wewnętrznego urządzenia.

Ubiegający się winien się zobowiązać:

c) że, jeżeli rzezalnia będzie miała posyłać mięso do miejsc większej konsumcyi, a nie leży bezpośrednio przy stacyi kolei żelaznej, postara się o wozy odpowiednio urządzone, całkowicie zamknąć się dające, ażeby niemi przewozić mięso do najbliższej stacyi kolei żelaznej, gdzie będzie przeładowane do wagonów;

d) że będzie się stosował bez oporu do przepisów regulaminu dla rzezalni wydanego, jakoteż do wszelkich rozporządzeń, tyczących się czynności w rzezalniach a wydanych przez władzę administracyjną nadzorczą i przez ustanowionego weterynarza rządowego;

e) że będzie płacił ryczałtowe roczne, które wyznaczy władza administracyjna krajowa na pokrycie płacy weterynarza rządowego i wynagrodzenia dozorców, którzy będą ustanowieni, tudzież wszelkich innych wydatków, połączonych z urzędowym dozorem nad zakładem i jego ruchem, jakoteż, że nie narażając się na egzekucyą administracyjną, nie omieszka składać ich z góry, w kasie, która mu będzie wskazana i w wyznaczonych terminach.

§. 6.

Postępowanie przy oględzinach stad bydła, przeznaczonych do rzezalni, ma odbywać się podług następujących przepisów:

a) O nadejściu stada bydła przeznaczonego do rzezalni należy zawiadomić urząd cłowy i weterynarza, mającego dozór nad rzezalnią, nim stado przekroczy granicę;

b) stado bydła, deklarowane jako przeznaczone do rzezalni, nie może być wpuszczone do zakładu kwarantany, chociażby tego życzył sobie jego właściciel;

c) pierwsze weterynarskie oględziny pod względem zdrowia bydła do rzezalni przeznaczonego powinny odbywać się, jeżeli tylko można, z tamtej strony granicy.

Stada, w których znajdują się zwierzęta z oznakami choroby, wzniecającemi podejrzenie o zarazę, nie powinny być wpuszczone do kraju.

Jeżeli nie możebne są oględziny z tamtej strony granicy, weterynarz powinien obejrzeć zwierzęta jak tylko przejdą granicę.

Zwierzęta podejrzane o chorobę, mianowicie o księgosusz, lub oczywiście chore, trzeba natychmiast odłączyć.

d) Zwierzęta, które zdają się zdrowe, trzeba pędzić drogą osobną, do tego przeznaczoną, na miejsce obserwacyi, znajdujące się obok rzezalni. Gdy tam przybędą, należy dać im karmę i poidło, wyznaczyć dozorców do pilnowania, ażeby zapobiedz odpędzeniu, zamianie lub rozbieganiu się pojedynczych sztuk, i najmniej na sześć godzin dziennych wziąść je pod obserwacyą weterynarską a jeźli potrzeba, badać (§. 3 ustawy).

Te zwierzęta, które podczas śledzenia okażą się zdrowemi, mogą być popędzone do wspólnej rzezalni i tamże na sprzedaż ubite.

e) Zwierzęta, które przy pierwszem badaniu okażą się podejrzanemi o chorobę jakoteż widocznie chore, będą popędzone dopiero po przejściu reszty stada.

Zwierzęta podejrzane o chorobę należy umieścić w oddzielnej części miejsca do obserwacyi służącego i tam je śledzić.

Jeżeli nie można powziąść przekonania o naturze choroby, należy dać zwierzęta na rzeź w oddzielnym lokalu rzezalni.

Co dalej czynić należy zarządzi się podług stanu rzeczy.

f) Jeżeli przy pierwszych oględzinach stad, lub podczas śledzenia, znajdą się zwierzęta niewątpliwie chore na zarazę, należy przeprowadzić je niezwłocznie, z zachowaniem należytej ostrożności na miejsce do grzebania ścierwa przeznaczone, ubić je i zagrzebać podług przepisów ustawy z dnia 29 czerwca 1868 (Dz. u. p. Nr. 118).

Co się tyczy desinfekcyi lokalów rzezalni, w których zwierzęta dotknięte zarazą zostały ubite, stanowisk, w których te zwierzęta zatrzymywały się i dróg, któremi szły, narzędzi rzeźniczych, ludzi do popędzenia i rzezi użytych i ich odzieży, tudzież zniszczenia obornika i podściołki po stanowiskach zarazą dotkniętych, postąpić należy podług przepisów §. 23, co się zaś tyczy grzebania ścierwa i zabezpieczenia miejsc do tego wyznaczonych, podług §. 22 ustawy z dnia 29 czerwca 1868 i przepisu wykonawczego z dnia 7 sierpnia 1868.

g) Za zwierzęta ubite i zniszczone jako widocznie dotknięte zarazą i za takie, które po zarznięciu okażą się dotkniętemi zarazą, albo chorobą, która według istniejących przepisów wyłącza mięso od konsumcyi, nie daje się właścicielowi w żadnym przypadku wynagrodzenia ze skarbu publicznego;

h) w razie zaniedbania potrzebnej ostrożności, iżby tylko zdrowe zwierzęta były do rzezalni wprowadzone; jakoteż, gdyby udowodniono, że stada zarażone lub chore wypędzono umyślnie, ażeby niezwłocznie dać je na rzeź dla uniknienia kwarantany, podlega się postępowaniu podług powszechnej ustawy karnej i podług przepisów §. 34 ustawy z dnia 29 czerwca 1868. a oprócz tego i koncesya może być odebraną;

i) wyganianie do rzezalni zwierząt znajdujących się w zakładzie kwarantany, przed upływem tejże, jest bezwarunkowo zabronione, bez względu czy zwierzęta te są zdrowe lub podejrzane o chorobę i czy w odpowiednich stadach zdarzyły się do tego czasu przypadki choroby lub nie.

§. 7.

Rzeź zwierząt zdrowych, jakoteż podejrzanych o księgosusz w miejscach zaraza dotkniętych, ma odbywać się pod dozorem weterynarza będącego członkiem komisyi zarazowej, w zakładach kwarantany pod dozorem dyrektora zakładu; rzeź w miejscach wolnych od zarazy w okręgu pogranicznym zarazy, pod dozorem weterynarza, którego wyznacza do tego władza administracyjna powiatowa, rzeź nakoniec w rzezalniach wzdłuż granicy rosyjskiej i mołdawskiej, pod dozorem weterynarza rządowego, dla rzezalni ustanowionego.

Po rzezi na sprzedaż, weterynarz winien najdokładniej zbadać wewnętrznie wszystkie części zwierzęce.

W miejscu rzezi sprzedanem lub do miejsc większej konsumcyi wysłanem może być tylko mięso z tych zwierząt, które i po rzezi okazały się zdrowemi, to jest wolnemi od wszelkiej choroby, która według istniejących przepisów wyklucza mięso od konsumcyi.

Jeżeli w zwierzęciu danem na rzeź okażą się choćby pierwsze i najsłabsze oznaki księgosuszu, należy zagrzebać je podług przepisów §. 22 ustawy z dnia 29 czerwca 1868 na sześć stóp pod ziemią nie odłączając żadnej części składowej.

Jeżeli przy badaniu zwierząt przed rzezią lub po rzezi spostrzeże się inną chorobę, natenczas pod względem dopuszczalności rzezi i spotrzebowania mięsa z takich zwierząt weterynarz winien postąpić podług istniejących przepisów.

Co się tyczy ostrożności, zachowywać się mającej przy rzezi zwierząt podejrzanych o zarazę w miejscach takową dotkniętych, należy trzymać się odpowiednich przepisów rozporządzenia o wykonaniu §. 22 lit. *b)* ustawy o księgosuszu z dnia 29 czerwca 1868.

§. 8.

Pod względem wysyłania na sprzedaż mięsa ze zwierząt na rzeź danych wydają się przepisy następujące:

1. Mięso zwierząt danych na rzeź jako podejrzane o księgosusz lub zdrowe może być wysyłane z miejsc zarazą dotkniętych do miejsc większej konsumcyi z zachowaniem następujących ostrożności:

a) Mięso powinno być przed wysłaniem doskonale wystudzone.

b) miejsce rzezi nie powinno być oddalone więcej niż dwie mile od miejsca konsumcyi albo od najbliższej stacyi kolei żelaznej którą dalej ma być przewiezione, jeżeli mięso wiezie się tam wozem:

c) mięso tak posyłane powinno być w drodze obwinięte, i wiezie się takowe tylko wozem, z zaprzęgiem końskim, unikając ile możności osad i pastwisk, wprost, bez zatrzymywania się i pod strażą policyjną;

d) za przybyciem na miejsce przeznaczenia należy oczyścić z cząstek zaraźliwych wozy i opakowania pod dozorem policyjnym albo też opakowanie spalić;

e) dalej jak o dwie mile można posyłać mięso tylko kolejami żelaznemi lub drogą wodną;

f) wagony kolejowe, używane do przewozu mięsa powinny być oplombowane; drogą wodną transport powinien iść wprost, nie zatrzymując się. W obudwu przypadkach posyłka powinna zostawać pod strażą policyjną aż do miejsca przeznaczenia;

g) po wyjęciu mięsa należy wagony i statki oczyścić i uwolnić z cząstek zaraźliwych opakowanie trzeba poddać desinfekcyi albo spalić;

h) jeżeli władza administracyjna powiatowa udzieli pozwolenie do wysłania mięsa potrzebne, natenczas komisya zarazowa, mająca dozór nad rzezią i wysłaniem, winna niezwłocznie, a jeżeli można w drodze telegraficznej, zawiadomić władzę miejsca przeznaczenia o odejściu transportu mięsa z miejsca zarazą dotkniętego, wymieniając ilość zwierząt z których mięso wysyła się tudzież prawdopodobny czas nadejścia transportu, i prosząc o interwencyą co do zarządzenia i dozoru desinfekcyi wozów, statków i opakowania.

Jeżeli sprzedaż zarządza władza powiatowa podług §. 9, natenczas, przesyłając powyższe zawiadomienie do władzy miejsca przeznaczenia, należy wyrazić w niem prośbę, ażeby postarała się o jak najkorzystniejszą sprzedaż mięsa i aby kwotę z przedaży otrzymaną przesłała do właściwej władzy powiatowej.

Jeżeli mięso posyła się najprzód wozem a potem koleją żelazną lub drogą wodną, o odejściu posyłki należy zawiadomić w czasie właściwym także władzę miejscową owego miejsca, w którem zmienia się sposób przewozu, ażeby władza ta zarządziła co potrzeba względem desinfekcyi wozów aż dotąd użytych i opakowania.

i) Dozorcy transportu wyda komisya zarazowa świadectwo podług załączonego wzorca A.

Z tem świadectwem dozorca transportu mięsa winien za przybyciem do miejsca konsumcyi zgłosić się do władzy miejscowej.

k) Władza miejscowa w miejscu konsumcyi winna poczynić kroki, które w przedmiocie sposobów sprzedaży nadesłanego mięsa uzna za potrzebne pod względem zdrowotnym i weterynarskim.

II. Z miejsc wolnych od zarazy w okręgu pogranicznym zarazy do miejsc większej konsumcyi, oddalonych najwięcej o cztery mile, można posyłać mięso zwierząt danych na rzeź a zdrowych, wozami z zaprzęgiem końskim i okryte; na większe odległości można posyłać tylko kolejami żelaznemi lub drogą wodną i to wprost aż do miejsca przeznaczenia. Straż policyjną daje się do transportu tylko wtedy, gdy się go posyła wozem i aż do przełożenia go na kolej żelazną lub na statek. Weterynarz, mający dozór nad rzezią, wyda właścicielowi zwierząt pobitych świadectwo, jako przed rzezią i po rzezi sprawdzono, że zwierzęta te były zdrowe.

Władza administracyjna powiatowa, udzielająca pozwolenie do rzezi, winna niezwłocznie zawiadomić władzę miejscową w miejscu konsumcyi o odejściu transportu mięsa. Sprzedaż mięsa w miejscu przeznaczenia, z ścisłem zachowaniem instrukcyi policyjnych, zdrowotnych i weterynarskich, przez władzę miejscową zarządzonych, jest rzeczą właściciela.

III. Wysyłanie i sprzedaż mięsa z rzezalni nad granicą rosyjską i mołdawską, z ścisłem zachowaniem wszelkich przepisanych ostrożności, jest rzeczą przedsiębiorcy. Weterynarz rządowy, urzędujący w zakładzie, wyda wywód oględzin dla każdego transportu.

Jeżeli pomiędzy zwierzętami stada, do takiej rzezalni przeznaczonego, zdarzą się stwierdzone przypadki księgosuszu, albo jeżeli w miejscu, w którem rzezalnia leży, wybuchnie zaraza (księgosusz), przepisy niniejszego paragrafu, pod liczbą I podane, będą wykonane z tą zmianą, że wozami zakrytemi i zamkniętemi można przewozić mięso aż na odległość czteromilową. Jeżeliby rzezalnia leżała w okręgu pogranicznym zarazy, zastosowane będą odpowiednie przepisy niniejszego paragrafu podane pod liczbą II.

§. 9.

Ponieważ wtedy, gdy komisya zarazowa na mocy ustawy o księgosuszu z dnia 29 czerwca 1868 nakazuje urzędownie rzeź rogacizny, owiec i kóz, nie jest jeszcze rozstrzygniętem, czy właścicielowi należy się wynagrodzenie prawne, czyli też prawo do takowego utracił (§. 33 powyższej ustawy), przeto w przypadkach takiej rzezi, urzędownie nakazanej, jeżeliby właściciel pobitych zwierząt nie zrzekł się wynagrodzenia, obowiązkiem jest władzy administracyjnej powiatowej, załatwić jak można najkorzystniej sprzedaż mięsa i skór ze zwierząt, które po rzezi okazały się zdrowemi a to, o ile ustawa i obowiązujące rozporządzenia na to pozwalają. Atoli w przypadkach tych posyła się mięso na sprzedaż do miejsc większej konsumcyi tylko wtedy, jeżeli można się spodziewać, że z kwoty, którą prawdopodobnie sprzedaż przyniesie, pozostanie odpowiednia nadwyżka w gotowiźnie po strąceniu kosztów roboty, naładowania i transportu mięsa do miejsca przeznaczenia, tudzież desinfekcyi wozów i opakowania. Przedewszystkiem należy ile można starać się, ażeby mięso na sprzedaż w miejscu większej konsumcyi przeznaczone, jakoteż skóry, które mają być wywiezione do garbarni postronnych, sprzedane zostały w miejscu rzezi rzeźnikom, dostarczycielom mięsa, ajentom lub innym przedsiębiorcom, których rzeczą potem będzie zarządzić towarem po otrzymaniu pozwolenia władzy, (§. 1 niniejszego rozporządzenia) i z ścisłem zachowaniem przepisów §. 8 liczba I niniejszego rozporządzenia. Z mięsem, którego ani w miejscu rzezi sprzedać, ani do miejsc większej konsumcyi wywieźć nie można, jakoteż z produktami surowemi, oprócz skór ze zwierząt, z nakazu urzędowego danych na rzeź a jednak zdrowych, postąpi się według końcowego ustępu §. 2 niniejszego rozporządzenia. Jeżeli co do produktów surowych ze zwierząt z polecenia urzędowego na rzeź danych, władza administracyjna rozporządzi sprzedaż tychże na rachunek skarbu publicznego; w żadnym przypadku nie można ztąd wywodzić prejudykatu do rozstrzygnięcia pytania, czy właścicielowi tych zwierząt należy się wynagrodzenie, czyli nie; i ani z niepomyślnego skutku rozporządzenia co do sprzedaży, przez władzę wydanego, ani z zaniedbania takowego rozporządzenia, nie można wywodzić roszczeń do wynagrodzenia, gdyby się okazało, że prawo do wynagrodzenia za zwierzęta pobite, utracono i że zatem czysty dochód z przedaży produktów surowych z tych zwierząt należy zostawić właścicielowi.

§. 10.

Skóry, pochodzące z miejsc zarazą dotkniętych, a przez namoczenie w ługu wapiennym oczyszczone z cząstek zaraźliwych, mogą być przewożone do garbarni w celu natychmiastowego przekształcenia, tylko na wozach z zaprzęgiem końskim, najwięcej na odległość czterech mil. Wozy takie powinny być albo całkiem zamknięte, albo też ładunek skór powinien być całkowicie obwinięty osłoną, nasyconą ługiem wapiennym lub roztworem kwasu karbolowego.

Skóry, pochodzące z miejsc wolnych od zarazy w okręgu pogranicznym zarazy, jakoteż z rzezalni, założonych wzdłuż granicy rosyjskiej i mołdawskiej, o ile te ostatnie nie leżą w obrębie miejsca dotkniętego zarazą, i o ile w odpowiednim stadzie nie stwierdzono księgosuszu, gdy będą w powyższy sposób desinfekcyi podane, można posyłać koleją żelazną w wagonach oplombowanych także do odleglejszych garbarni.

Do każdego transportu dodać należy strażnika policyjnego, który winien odstawić go do wyznaczonej garbarni.

Właściciel lub zawiadowca garbarni potwierdzi na liście konwojowym rzeczywisty odbiór i pod karą prawnie przepisaną winien przystąpić natychmiast do przekształcenia skór.

Lasser r. w. **Banhans** r. w. **Chlumecky** r. w.

Wzorzec A.

Kraj: Miejsce:

Powiat: Obszar dworski:

Świadectwo

dla mięsa z rogacizny, owiec, kóz, danych na rzeź w siedzibie zarazy w . . . . . . przeznaczonego do . . . .

Ilość danych na rzeź			Transport odchodzi			Aż do miejsca przeznaczenia towarzyszy transportowi straż policyjna, jakoto:	Potwierdzenie jako zwierzęta ubite były zdrowe
bydląt rogatych	owiec	kóz	wozami z pociągiem końskim	koleją żelazną	drogą wodną		
			do				

Uprasza się świetny magistrat . . . . odnośnie do naszej odezwy (telegramu) z . . . . , ażeby wydał rozporządzenia co do uskutecznienia i nadzoru przepisanej desinfekcyi naczyń do przewozu użytych i opakowania, jakoteż, ażeby załatwił sprzedaż mięsa po cenach ile można najwyższych i ażeby kwotę z sprzedaży otrzymaną przesłał do władzy powiatowej w . . . . *)

Z komisyi zarazowej

N. dnia 187

N. N.,
komisarz administracyjny.

N. N.,
weterynarz.

*) Ustęp końcowy, tyczący się przedaży mięsa i przesłania kwoty z przedaży otrzymanej zostawia się tylko w tych przypadkach, jeżeli podług §. 9 przedaż ma załatwić władza powiatowa.